

- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty kwoty 1 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez skarżących krzywdę w wyniku przyjęcia rozporządzenia (UE) 2016/646 i zasądzenie zadośćuczynienia w symbolicznej wysokości 1 EUR;
- wydanie wobec Komisji Europejskiej nakazu zobowiązującego ją do natychmiastowego doprowadzenia „ostatecznego współczynnika zgodności” ustanowionego rozporządzeniem (UE) 2016/646 do wartości 1 i do zrezygnowania z „tymczasowego współczynnika zgodności” ustalonego na wartość 2,1;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Strona pozwana dopuściła się uchybień przy przyjmowaniu omawianego rozporządzenia w ramach wykonywania kompetencji przekazanej jej przez Parlament Europejski i przez Radę rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1) zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji. Konkretnie chodzi o:
 - naruszenie norm zarówno pierwotnego, jak i wtórnego prawa Unii w dziedzinie środowiska;
 - naruszenie uzupełniających norm prawa wspólnotowego, takich jak ogólne zasady nieobniżania poziomu ochrony, ostrożności, prewencji, działania u źródła i zasady „zanieczyszczający płaci”;
 - obejście zasad proceduralnych ze względu na to, że Komisja nie mogła zastosować procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą w celu zmiany istotnego elementu rozporządzenia (WE) nr 715/2007;
 - naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na to, że w omawianym rozporządzeniu nie skorzystano z gwarancji demokratycznych oferowanych przez zastosowanie zwykłej procedury ustawodawczej współdecydowania Parlamentu Europejskiego i Rady
2. Zaistnienie rzeczywistej i pewnej szkody oraz związek przyczynowy między zachowaniem Komisji a podnoszoną szkodą.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2017 r. – EKETA/Komisja

(Sprawa T-198/17)

(2017/C 151/60)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wystosowane przez Komisję Europejską do EKETA żądanie zwrotu kwoty 38 241,00 EUR odpowiadającej pomocy finansowej otrzymanej przez nią na projekt ACTIBIO, które to żądanie figuruje w nocie debetowej nr 3241615335/29 listopada 2016 r., jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 9 353,56 EUR;

- stwierdzenie, że kwota 9 353,56 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty Komisji Europejskiej, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

1. W niniejszej skardze Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (zwane dalej „EKETA”) kwestionuje żądanie wystosowane przez Komisję w drodze noty debetowej nr 3241615335/29 listopada 2016 r. w związku z wykonaniem projektu ACTIBIO. Za pomocą tej noty debetowej Komisja zażądała, by EKETA zwróciła część pomocy finansowej otrzymanej na projekt ACTIBIO, w wysokości 38 241,00 EUR. Sporna wierzytelność została ustalona w wyniku kontroli na miejscu przeprowadzonej przez Komisję Europejską w pomieszczeniach strony skarżącej
 2. W tym kontekście strona skarżąca wnosi do Sądu na podstawie art. 272 TFUE o stwierdzenie, że część wyżej wymienionej kwoty, o której mowa w notce debetowej, wynosząca 9 353,56 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić owej kwoty Komisji
 3. EKETA utrzymuje, że wyżej wymieniona kwota 9 353,56 EUR składa się z kwalifikowalnych kosztów personelu i kosztów pośrednich, które Komisja błędnie odrzuciła jako koszty niekwalifikowalne. Dopuszczalność kosztów strony skarżącej znajduje potwierdzenie w informacjach, które przekazała ona Komisji Europejskiej podczas kontroli na miejscu i w późniejszej korespondencji oraz które przedkładała ona także Sądowi.
-